

POSTANOWIENIE

25 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Beata Janiszewska

na posiedzeniu niejawnym 25 czerwca 2024 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa Bank spółki akcyjnej w W.

przeciwko P. B.

o zapłatę,

na skutek skargi kasacyjnej P. B.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z 28 lipca 2022 r., I ACa 1233/21,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od P. B. na rzecz Banku spółki akcyjnej W. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia zobowiązanemu, do dnia zapłaty, tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego,

3. przyznaje i nakazuje wypłacić ze środków Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Łodzi na rzecz adwokata M. I. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu P. B.

UZASADNIENIE

Pozwany P. B. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi oddalającego apelację skarżącego w sprawie o zapłatę toczącej się z powództwa Bank S.A. w W. (dalej: bank).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał oczywistą zasadność skargi. Przedstawił przy tym ogólny wywód, z którego wynika, że skarżący nie zgadza się z wydanym w sprawie orzeczeniem oraz uważa je za niezgodne z poczuciem sprawiedliwości. Pozwany stwierdził przy tym, że powodowy bank dokonał wypowiedzenia umowy pożyczki „z poważnym naruszeniem przepisów prawa bankowego”, to znaczy uchybił procedurze wypowiedzenia umowy unormowanej w art. 75c pr.bank. Kwestia ta nie została w żaden sposób wyjaśniona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania; dopiero lektura uzasadnienia podstaw skargi wskazuje, iż zdaniem pozwanego wspomniane naruszenie miało polegać na wypowiedzeniu umowy przed upływem czternastu dni, o których mowa w art. 75c ust. 1 pr.bank.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej *prima facie* sprzeczności przyjętej przez Sąd drugiej instancji wykładni lub zastosowania prawa z brzmieniem przepisów lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji prawa. Wnoszący skargę powinien więc zawrzeć w uzasadnieniu wniosku wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się "oczywista zasadność" skargi i przedstawić odpowiednie argumenty (zob. postanowienie SN z 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Do przyjęcia skargi do rozpoznania na podstawie wskazanej przyczyny kasacyjnej nie jest wystarczające samo kwalifikowane naruszenie prawa przez Sąd drugiej instancji. W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. mowa bowiem o oczywistej zasadności skargi, a nie o trafności zarzutu. Przytoczone przez skarżącego okoliczności powinny zatem jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła (zob. postanowienie SN z 10 maja 2019 r., I CSK 768/18).

Uzasadnienie wniosku powoda wymaganiom tym nie odpowiada i sprowadza się do wyrażenia niezadowolenia z wydanego w sprawie wyroku. Skarżący nie

przedstawił argumentacji wymaganej przy powołaniu się na przyczynę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., zdolnej do przekonania o "oczywistej" zasadności skargi. Już ta okoliczność sprawia, że skarga nie nadaje się do przyjęcia do rozpoznania. W istocie bowiem powód nie wyjaśnił, na czym miałyby polegać oczywista wadliwość wydanego w sprawie orzeczenia, wobec której skarga, jako oczywiście zasadna, mogłaby prowadzić do uchylenia lub zmiany zaskarżonego wyroku.

Wobec powyższego jedynie uzupełniającą należy wskazać, że powód bezpodstawnie utożsamia termin nadania przesyłki pocztowej - z chwilą złożenia zawartego w tej przesyłce oświadczenia woli. Chwila ta powinna być ustalana zgodnie z art. 61 § 1 zd. 1 k.c.; datą złożenia oświadczenia jest zatem dzień, w którym doszło ono do adresata w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią. Skarżący odebrał wezwanie, o którym mowa w art. 75c ust. 1 pr.bank., 3 września 2019 r. Następnie, 17 września 2019 r., bank nadał przesyłkę zawierającą oświadczenie o wypowiedzeniu umowy kredytu, którą skarżący odebrał 19 września 2019 r. Ten dzień, czyli dzień dotarcia do skarżącego oświadczenia o wypowiedzeniu w sposób umożliwiający mu zapoznanie się z treścią oświadczenia, jest zatem, stosownie do art. 61 § 1 zd. 1 k.c., dniem wypowiedzenia umowy. Okoliczność, że między 3 września a 17 września 2019 r. nie upłynęło czternaście dni, nie miała więc znaczenia dla oceny prawnej sprawy, skoro wymagana ustawą liczba dni niewątpliwie upłynęła do – prawidłowo ustalonej – daty wypowiedzenia umowy.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy uznał, że z motywów skargi kasacyjnej nie wynika, by zachodziły przyczyny określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., co uzasadniało odmowę przyjęcia tej skargi do rozpoznania. O kosztach orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 k.p.c.), a ponadto orzeczono o należnych pełnomocnikowi skarżącego kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono, jak w sentencji postanowienia.

[SOP]

[ms]